

Ђорђе Д. Сибиновић

ОЛУЈА ЖАНРОВА

Драган Бошковић: *The Clash*
Културни центар Нови Сад, 2016.

...А бес само покушава да нам каже колико нас воли...

Драган Бошковић

Смрт парадигме не стаје у кенотаф апорије света и текста. Она разара свет, као што Бошковић рече, „као Матрикс“ и укида текст рађајући дискурс.

Шта остаје? Језик?

Не, сувише заробљен правилима опстанка, ослоњен на значење и синтаксу, охољен исправком грешке, хрли у непостојећи бег граматике и лектуре, језик напушта свет и оно што текст о њему треба да изрази, затварајући се у себе као сваки алиби.

Речи?

Не, сувише непрегледна гомила бола у расутом стању из које не израста грађевина за бескућника застрашеног могућношћу да се у топлини собе бол разнежи и напусти га, затражи станарско право.

Шта онда остаје, шта преостаје од празнине мноштва самосталности облика живота који га не доказују, који усамљени висе изнад провалије смисла а здружени застиру приступ „меду који сунце расипа“, како Бошковић види енергију постојања у једном од њених узгредних истовара.

Можда остају баш ти истоваривачи неометеног несвесним, којима бес покушаја саопштавања љубави дозвољава деструкцију праска рађања изван познатог, већ описаног живота, језиком,

дискурсом, жанром, епохом, правилима стиха, римом и акропоретком, рађања за живот за који се већ дуго не вреди рађати због тривијалности ваучера за уселење у смрт, због бизарности очекиваног, због претње понављањем уписане у какофонију заповести бесмисла.

Ослобађање од познатог и очекиваног, разумљивог и исписаног свеколиким писмима, екуменским есперантом, претвараčem интимног у лично а личног у тренутно а тренутног у пријемчиво а пријемчивог у препознатљиво, у већ виђено и доживљено, у уједињено и блиско, у заједничко, у заједницу, у универзум бола, у смрт света који се рађа у историји и писму истине, у одлагању у које је урачунат крај, у разумљивост изван појмова, у ум, у разум, у бога, у љубав која стиже трачницама беса, у све нас, у једно бола, у једино постојања.

Као што је Иванка знала све о Боувију, као што свака ослобођена душа зна све изван света и текста, као што нам не треба језик да би саопштили себе (довољне су промрзле јагодице), треба нам само начело јединства из којег избјају изданци наше нераскидиве повезаности.

И слобода изреке речи као материјала нове грађевине, као плана куће за све, као једне рибе за хиљаду оброка.

Тако се ређају слова исписаног *The Clash*, изван језичких формата, у случајном понављању сонета, риме, везаног стиха и распуштене банде речи и поновљених слова андерграунда који стоји исцарен мејнстриму схоластичке акрибичности и патетичне квазипоетичности. Ова књига није књижевност, ове песме нису поезија, ова молитва није религија јер Бог не обитава у гнози, не улази у прозу, расипа се истоварима изван. Неће у наратив, бедно надут собом, јадно погођен илузијом да једино такав може да слика лице богородице.

Материјал душе лако стаје и у препеване Ракића и у Лазу, који нису ни слутили да ће једнога дана ући у прву поставу *The Clash*-а, и гомила се у облицима језичке егзистенције коју књижевност препознаје и форматира у глупостима сопствене теорије изван које не може да наметне битност постојања у академским консензусима, сапоштењима које су је довеле до пропасти. Зато, од сваког могућег разумевања унутар познате теорије књижевности, и за њу, и за читање, више вреди један „офуљени кликер“.

Оно што читаоца држи целу ноћ будног, угрозиченог, уплаканог, озареног, доказаног, препознатог, усхићеног, очајног, узбуђеног и веселог, самодовољног и благог, доброг поред свега, искреног и ослобођеног страха истине о себи је оно што се не може језиком показати али се непогрешиво доживљава као најбољи невидљиви живот који исписује *The Clash* Драгана Бошковића.